

שהובילו אותו לכתר האליפות בניירוק בזירה-מטרו

כאש. לא יכולתי להרגע.

★ ★ ★

מומחה דרופיקין

המשכתי בתחרויות בניירוק והסתייב, כשאני שומר על יתרונות בזירה. לא הפסדתי נגד אף אחד ממאתרי מחוז לתנועות ההיאבקות השתמשתי גם בתרגילי גידוד, אקרובטיקה ותרגילי זריזות. שמרתי על כושרי בזריזות רבה, והתאמנתי שלוש פעמים בשבוע. ניצחתי מתאבקים ידועים ובעלי שם מארצות-הברית, קנדה, איטליה, אפריקה, אירלנד ומקסיקו. הנצחונות באו במהירות מסחררת: שניות או רגעים מספר ארכה כל תחרות. המתיאבקים לא היו רגילים למין היאבקות כזאת. ביניהם פשטה השמועה שאני מתאבק מס' תור, משתמש בתנועות לא מקובלות ולא ידועות במקצוע. כמה מתאבקים שהתאבקו נגדי ניסו להשתמש בטקטיקה פראית ואכזרית ביותר. חלק מהם שלחתי לבית החולים.

היו רגעים שנמצאתי בסכנה, ואז מוכרח הייתי לצאת מהסבך בכל מחיר — וזה עלה לפעמים למתחרה בשבירת יד או רגל. לנגד עיני עמדה מטרה אחת בלבד: לנצח. ידעתי שאם אני רוצה לנצח, אצטרך להשיג תשומת לב של המתחרים: זריזות ומחשבה מהירה. כל המתאבקים בזירה היו כבדים ומגושמים, שקלו בין מאה ל-150 קילוגרם. ניצחתי עובדה זו ומהתחלת התחרות עד סופה לא הרפיתי מהמתחרה, לא עזבתי לרגע. התקפתי כל הזמן, בלי הפסקה.

בעשרות תחרויות קיבלתי מכות, נשיכות ובעיטות. גם אני לא ידעתי רחמים. אני זוכר פעם, כאשר התאבקתי במדיסון סקוור נדון נגד איטלקי שניסה לתפסני ולא הצליח. לבסוף בעט בי בפנים. התפרצתי נגדו,

כזונה תחילה. הרגשתי שהם משתוקקים לפצוע אותי יותר מאשר לנצח. כל כוחותי היתה לשבור לי משהו. השמועה פשטה בינו, שאני פרא-אדם, שאינני מתחשב בהלכות מקודשות של המקצוע. רבים סרבו לי הפגש אתי בזירה; הוכרו עלי מצב של מלחמה וחרם.

גם מחוץ לזירה נוצרה מעין מחיצה ביני לביןם. הם היו כאילו מאוגדים נגדי. כשנכנסתי לחדר-ההלבה הפסיקו לדבר, כאילו נקלע אויב לחדר. לי לא היה איכפת הדבר. חלמתי על דבר אחד בלבד: חגורת אליפות העולם.

גם המארגנים והמנגירים הביטו בעין רעה על המתאבק המשונה הזה. הם לא הבינו איזו מין חיה משונה הוא רפאל הלפרין, הלוקח את עניין ההיאבקות ברצינות איומה כזאת. עשרות תחרויות סיימתי בפחות מ-2 דקה. השכבתי את יריבי בשניות. לא שיחקתי, לא העמדתי פנים, לא התמהמהתי. לא התחשבתי במגנר ובקהל. רק דבר אחד עניין אותי: להשיב את המתחרה על הרצפה, ויפה שניה אחת קודם.

לאט-לאט התחזק החרם עלי. חרם שקט ובלתי-רשמי מצד הפרמוטורים, מארגני התחרויות. הם התחילו לחסום את דרכי הבית-הכניסה לאלופות: מנעו ממני גישה לתחרויות הגדולות, לא נתנו לי להפגש עם מתאבקים מפורסמים.

החלטתי להלחם נגד החרם. הייתי כבר ידוע ומפורסם מהופעותי בטליוויזיה וב-רדיו: ניצחתי ביותר ממאה תחרויות, בלי הפסקה אחת. רכשתי פריסות רבה בעתה: גות' במיוחד תמכו בי העיתונים והרדיו היהודיים. התפרסמתי בתור "הרבי המתאבק" והרגשתי כוח-השפעה עצום בין היהודים. היהדות המקומית היתה גאה בי על

את צעדי בזירה. ידעתי שאם אכשל ואפסיד, אשבור את לבם ואפסץ לרסיסים תקוותיהם וחלומם.

★ ★ ★

עפנו מחוץ לזירה

וכח פופולריות זו, נוכחו המנגירים לדעת, כי אינם יכולים להכניעני בקלות. הקהל דרש לראות אותי בפעולה. הם טיכסו צעה והועיקו מטקסס אחד המתאבקים היפראיים והאכזריים ביותר, אחד לורד קרלי טון, בתקוה שיחלל אותי. התחרות התקיימה באיסטרן פרק ארינה בברוקלין, לשם אין הקהל נוהר בדרך כלל. אך לתחרות זו באו חמשת אלפים איש והאולם היה מלא עד אפס מקום.

קרלטון הצטיין בפראות. זאת ראו מהרגע הראשון; והוא הוזהר שוב ושוב עליידי השופט. הוא הרביץ, בעט ונשך. הוא גם ידע את תורת ההיאבקות ביסודיות, וידע להניצל מכל תחבולות. התחרות נמשכה כ-20 דקה, ללא הכרעה. אבל תוך כדי היראבקות למדתי את הנקודה החלשה של קרלי טון: רגליו. החלטתי לטפל בהן.

תפסתי את רגליו שוב ושוב, והוא נפל בכל כובד גופו. הגברתי את לחץ ההתקפה. הרגשתי שנשימתו כבדה והולכת, וידעתי שהגיע הרגע שלי. קרלטון הרגיש אף הוא את הסכנה, וכשהיני ליד החבלים תפס אותי לפתע בכוח רב והתכופף לאחור. שנינו נפלנו מהזירה החוצה.

קרלטון שכב עלי על הארץ. ניסיתי להתרומם ולחזור לזירה, אבל הוא לא נתן לי. היינו תקועים בין שני ספסלים, כשהקהל סביבנו שמעתי את השופט צועק: 5, 6, 7. בכל כוחי השתחררתי מחיבוקו של קרלי טון והתחלתי לטפס לתוך הזירה. תפסתי את החבל התחתון של הזירה. שמעתי: 8, 9 — ולפתע הרגשתי משיכה עצומה ברגלי. היה זה קרלטון שמשך אותי בחוזקה החוצה. השופט גמר לספור עד 10, מבלי שאיש משנינו יצליח לחזור לזירה — ואיש מאתנו לא ניצח. הקהל ראה כיצד משך אותי קרלטון החוצה, וקריאות-בזו נשמעו מכל הצדדים.

כשראו המנגירים שלא הצליחו עם קרלי טון, אירגנו תחרות ביני לבין לו קים. היה זה ענק ממונוליה שגובהו 195 ס"מ ומשקלו 145 ק"ג, כולו שרירים וכוח. הוא ניצח את כל יריביו בשניות ספורות ולא היה מתאבק שהצליח להכריעו.

ההודעה על התחרות עוררה סערה רבה בין חסידיו. הם חששו לי, פחדו ממאבק עם לו קים. התחרות התקיימה בטנט ניוקולס ארינה, ניו-יורק. כל הכרטיסים נמכרו מראש. רבים בקהל התערבו חמש לאחר שאני אפסיד. ההרגשה הכללית היתה שלו קים יתגבר עלי בקלות.

רוב הקהל שבא לחזות בתחרות היה מורכב מחסידיו. הם מילאו את האולם וחיכו במתיחות. אני, מצידו, התכוננתי לקראת תחרות זו ועברתי אימונים מיוחדים, כי ידעתי שהקריירה שלי מונחת על כף הז'אנוניים: הפסד אחד יכול היה להרוס את כל השם שרכשתי, ואילו נצחון על לו קים — פירושו הישג שאף מתאבק לא הצליח להשיגו בניירוק.

★ ★ ★

סוף-סוף: האליפות

שנכנסתי לזירה הרגשתי בפעם הראשונה פחד סתום. הסתכלתי לעבר ים הראשים מסביבי וחשבתי לנפשי, שאם אפסיד עולמם של חסידיו ייחרב. התיבוננתי במתחרה שלי. הוא נראה כחומה בצורה: עמד בפינה ולא נע. הכרתי בחור שיצא נכה אחרי תחרות אחת; שני עוד שכב בבית-חולים. ראיתי כיצד ניצח את "מר אמריקה" תוך שניות בתפיסת הנלטון הידועה שלו. ראיתי עשרות תחרויות, מהן נלקחו המתחרים באלונקה.

באולם השתררה מתיחות משונה — משהיה מכל מה שהרגשתי עד עכשיו. חשתי כאילו אנשים באו ללוויה, כאילו ידעו מי ראש אפסיד — אם כי בפינה של ליבם קיננה עוד התקוה: אולי בכל זאת?

מיד עם תחילת התחרות הרגשתי את בטיחוני הרב של לו קים. תנועותיו האישיות והבטוחות כאילו אמרו: "עוד רגע אנמור." הליכותיו היו קלות בהשחאה למשקל גופו. הוא צעד לעומתי ובפשטות רבה ניסה לתיפוס אותי. התחלתי מבין ידיו. הוא ניסה לשים עלי יד, אך אני זזתי הצידה במהירות. פתאום קפצתי בזריזות והתנפלתי עליו מאחור, אך לא הצלחתי להפילה. הוא

דרופיקין

היא "בעיטת-נפילה", בה נראה הלפרין מונק באויר כלפי יריבו ובוטט בו בעוצמה.

היריב: אלון דרוס-אפריקה, פרטי הול.

עמד איתן על הקרקע. תפסתי את ראשו בהד לוק. הוא ניצר אותי בתנועה אחת ואני עפתי לקצה הזירה.

עתה הצליח הוא לתפוס אותי בהד לוק ולחץ אותי בכוח איתנים. הרגשתי שנשימתי נעצרת. הכנסתי במהירות את שתי רגלי בין רגליו ונשענתי אחורה. שנינו נפלנו. ניצחתי את הנפילה והשתחררתי. עברו כמה דקות והוא לא הצליח לתפוס אותי בין ידי העצמות. התקררנו — ופתאום חבט בי כיד פתוחה. קוראים לזה מכה יפאנית או מכת גידוד. וזעזעתי כולי.

ושוב הרים קים את ידו העצומה והנחיתה על ראשי. כל מכה זעזעה אותי כאילו עבר בי זרם חשמלי. הוא תפס אותי לתוך נלטון כפול ורצה להכניס את ראשי בין כתפי. הרמתי את שתי ידי והתחלתי במהירות למטה. לפני התחרות התכוננתי במהירות לחסות על תפיסתי זו המפורסמת. הוא השתמש בה לעתים תכופות, וכשהייה מצליח להכניס מתאבק לתוך תפיסה זו, שוב לא יכול היה לצאת ממנה והיה נאלץ להכניע מרוב כאבים.

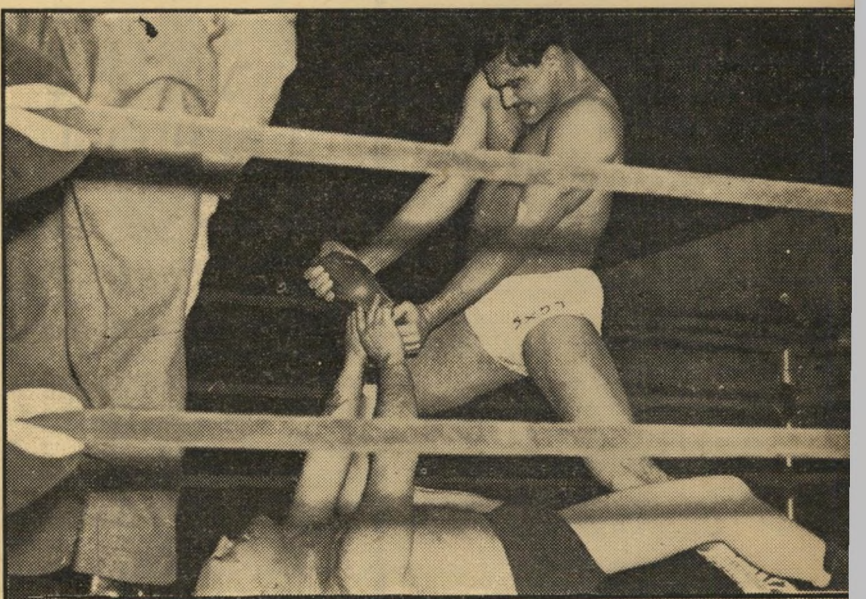
קים תפסני שוב בנלטון כפול, ושוב התחלתי. הוא התרגז והתחיל לחבט בי במכות יפניות. שוב הכניסני לתוך נלטון כפול ושוב התחלתי מבין ידי. שש פעמים הצליח להכניסני לתפיסה מסוכנת זו, ושש פעמים הצלחתי להתחמק. הוא כעס באופן איום.

פתאום הרים את ידו הימנית אל על, כדי להורידה בתנופה איומה לכוח ראשי. על אף שהייתי המום, שמתי לב לעמידתו הסרת שתי-המשקל. כדי להנחית את המכה, נטה ימינה ונשאר "פתוח" לגמרי. ניצחתי את ההזדמנות ובתנועת-בזז ניצחתי. במשיכה עצומה משכתי למעלה. לו קים נפל מלוא קומתו ארצה ונחבט קשה בראשו. קפצתי עליו ולחצתי את כתפיו לארץ. הי שופט הספיק לספור עד שלוש ואז הועפתי עליי לו קים בכוח עצום לקצה הזירה. זה היה מאחורי מדי. ספירת השלוש עליידי השופט חרצה את גורל התחרות. השופט הרים את ידי לאות נצחון.

קהל שישב כל הזמן במתיחות, למראה מצבי הנואש, לא הבין את השינוי הפתאומי. הנה רגע אחד עמדתו להימנע — וברגע השני מכריזים עלי כמנצח. אחרי נציחוני שררו עוד דומיה ומתיחות באולם — עד שפתאום תפס הקהל מה התרחש. תרועות-שמחה פרצו מפי אלפי הנוכחים. כובעים נזרקו באויר, וזים התחבקו והתנשקו מרוב שמחה. אלפים הסתערו אל הזירה וברכו אותי על נצחוני. שרשרת שלוש ניצבה מסביב ולא נתנה לאיש להתקרב.

לו קים התהלך בתוך הזירה כנמר שבוי. הוא לא הבין מה קרה לו. הוא היה במלוא אומיו, ומוכח להתחיל את ההיאבקות מחדש — והנה הישראלי הזה מקפץ בנצחון. קהל לא רצה לעזוב את האולם. הוא הצטופף מסביב להריע, חזר והריע. נטלתי את המיקרופון ליד. השתררה דממה באולם.

"אני מודה לה' על נצחוני הערב," אמרתי מעומק לבי.

רגל כבושה

רגע ההכרעה בקרב נגד "המלאך הקנאדי". הלפרין נראה תופס את רגל יריבו, השוכב על רצפת הזירה, ב-תפיסת כינעה. פירוש הדבר: אם לא יכנע, ישבור לו את קרסולו. במשך כל הקריירה שלו, נאלץ רפאל הלפרין לא פעם לשבור ליריביו יד או רגל, כדי להחליץ מתצבים מסוכנים.

שאני מבליט את יהדותי ודתי. הוונמתי לנאום בסעודות ואסיפות למכביר, הופעתי בבתי-ספר שונים ונאמנתי לפני הילדים. היו לי אלפי חסידים, מהם ממש פנטיים. היו שצמו בימים שהתאבקתי. רבים סיפרו לי שהם מתפללים תפילה מיוחדת לשלומי, ביום שאני מתחרה.

ידעתי שאלפים רואים בי את סמל הנוער היהודי, ויותר מזה: הם רואים בי כאילו את עצמם. הם מרגישים כאילו הם המנצח חים בזירה. הם ראו בי את התגמול והשני לזמים לסבל באירופה — ורבים מהם זכרו היטב את אירופה, על אף היותם באמריקה 20-30 שנה. הם חזו בטליוויזיה בבחור ישראלי העונד מגן-דוד על גוליו ומכנסיו עומד בגאון בזירה ומנצח את כל יריביו בסערה. כשעליתי לזירה ידעתי שאלפים מייחלים לנצחוני ותפילתם החרישית מלווה

תפסתי אותו והרמתי — כל 125 ק"ג שהוא שקל — וזרקתי אותו לקהל. הוא נפל על כסא בשורה השלישית ולא חזר יותר לזירה.

קהל חיבב אותי מאד. במקום שהתיאבקי נמכרו כל הכרטיסים. הצופים ידעו שאם אני מופיע, יקרה משהו. הם ידעו שבכל שניה אני עלול להתפרץ בדרוף קין או בתנועה מפתיעה אחרת. העיתונאים הדיבוק לי את הכינויים: "הבוק הישראלי" וה"גמל הלבן". כי תמיד התלבשת בלבן: גוליים, גרביים, מכנסיים וגלימה עליונה.

★ ★ ★

הוכרו עלי חרב

כדי שהתקדמתי בשלבי הקריירה, הרגשתי שמתאבקים רוצים לחבל בי ב-